

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/50/2016
Identifikačné číslo spisu:	7613010864
Dátum vydania rozhodnutia:	13.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7613010864.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obvinenému Y. V. pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 13. januára 2017 v Bratislave o dovolaní obvineného Y. V. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. októbra 2014, sp. zn. 4To/32/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Y. V. sa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 29. januára 2014, sp. zn. 1T/103/2013, uznal obvineného Y. V. vinným zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., ktorý spáchal tak, že 25. februára 2013 v čase okolo 21:00 hod. v L. T., okres N., na ul. V. XX/XX pod vplyvom alkoholu po príchode k vchodovým dverám bytu jeho manželky Y. V., v ktorom období bol s ňou v rozvodovom konaní, na tieto rukou zabúchal a zakričal: „Polícia otvorte!“ a potom, čo poškodená dvere otvorila, napriek jej výzve, aby od svojho konania upustil a odišiel preč, začal rukou tlačiť na dvere a druhou rukou do oblasti jej tváre smerom do bytu, následne sa mu podarilo prekonať jej odpor a vošiel do chodby bytu, kde zotrval až do príchodu suseda, ktorý ho vyzval na opustenie bytu, pričom pri odchode poškodenú sotil do hlavy, následkom čoho spadla na podlahu.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 194 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere tri roky, ktorého výkon podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienene odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním na skúšobnú dobu dvadsaťštyri mesiacov. Zároveň mu podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Tr. zák. uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Odvolanie, ktoré proti tomuto rozsudku podal obvinený, Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 29. októbra 2014, sp. zn. 4To/32/2014, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné

zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený Y. V. prostredníctvom zvoleného obhajcu 10. júna 2016 dovolanie a to z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V dôvodoch podaného dovolania predovšetkým zdôraznil, že trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 Tr. zák. je úmyselným trestným činom a preto sa úmysel páchatel'a musí vzťahovať aj na zákonný znak „neoprávnene“ ako jeden z predpokladov trestnej zodpovednosti za jeho spáchanie. Podľa obvineného teda nestačí v tzv. skutkovej vete rozsudku zistiť, že páchatel' „neoprávnene“ vnikol alebo zotrval v obydlí iného, ale tento znak musí byť vymedzený tak, aby ho z jeho popisu bolo možné vyvodiť, pričom úmysel páchatel'a musí zahŕňať aj „neoprávnenosť“ konania. Ak v skutku takéto zistenie nie je, je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. V tejto súvislosti poukazuje dovolateľ na to, že v čase spáchania skutku, t. j. 25. februára 2013, žil s poškodenou Y. V. v manželstve, keďže ich manželstvo bolo rozvedené až 28. marca 2013. Namietá pritom záver prvostupňového súdu, že výlučnou vlastníčkou bytu č. XX na ul. V. XX v L. T. je poškodená a to na základe darovacej zmluvy z 12. augusta 2008, keď tvrdí, že pri tomto zhodnotení nebola dodržaná zásada „iura novit curia“, pretože mal právo užívať byt, do ktorého mal neoprávnene vniknúť, a to v prvom rade z titulu existujúceho manželstva s poškodenou. V tomto smere argumentuje dovolateľ tým, že zo znenia § 18 až 20 zákona o rodine vyplýva, že medzi manželmi existuje vzájomná vyživovacia povinnosť, povinnosť spolu žiť, byť si verní, pomáhať si, starať sa o spoločné deti a vytvárať zdravé životné prostredie. Vyslovil preto názor, že tak ako poškodená mala počas trvania manželstva právo užívať dom na T. W. č. X v podielovom spoluvlastníctve obvineného a jeho brata, kde s ním bývala pätnásť rokov, aj keď nebola jeho vlastníčkou, tak obdobné užívacie právo k bytu č. XX na ul. V. č. XX v L. T. mal aj on, hoci by uvedený byt patril iba do výlučného vlastníctva poškodenej. Odvoláva sa pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 26Cdo/1544/2005, podľa ktorého manžel, ktorý užíva nehnuteľnosť, ktorej vlastníkom je druhý z manželov, odvodzuje svoje právo v tejto nehnuteľnosti bývať od existujúceho rodinno-právneho vzťahu, obsah ktorého je tvorený aj povinnosťou manželov žiť spolu a vzájomnou vyživovacou povinnosťou manželov. Na tomto základe má manžel nevlastník právo bývať v nehnuteľnosti druhého manžela a druhý z manželov je povinný takéto užívanie nehnuteľnosti umožniť. Dovolateľ súčasne vyslovil názor, že ak by existencia manželstva nemala taký právny následok, že obidvaja z manželov môžu neobmedzene počas trvania manželstva a to až do jeho rozvodu, užívať nehnuteľnosť vo výlučnom vlastníctve jedného z manželov, došlo by k paradoxnej situácii, že pri každej hádke, každom nedorozumení a následnej výzve toho z manželov, ktorý má nehnuteľnosť vo výlučnom vlastníctve, druhému manželovi, aby opustil jeho byt, pri neuposluchnutí takejto výzvy by sa druhý z manželov okamžite dopustil trestného činu porušovania domovej slobody, čo by viedlo ku kriminalizácii nepohodlnejšieho „chudobnejšieho“ manžela - nevlastníka.

Dovolateľ ďalej namietá, že prvostupňový súd a ani súd odvolací nevzali do úvahy právne argumenty prednesené na hlavnom pojednávaní a uvedené v jeho odvolaní, ktorými vyvrátil, resp. minimálne spochybnil výlučné vlastníctvom poškodenej k predmetnému bytu. V tomto smere poukazuje na to, že hodnovernosť a záväznosť údajov katastra je v katastrálnom zákone konštruovaná ako vyvrátiteľná právna domnienka. Zároveň tvrdí, že až do prvého výsluchu na polícii týkajúceho sa predmetného skutku, bol presvedčený, že uvedený byt je v spoločnom vlastníctve jeho a poškodenej a mali ho nadobudnúť tak, že polovicu mali dostať darom od matky poškodenej a druhú polovicu kúpili za 70.000,- Sk zo spoločných peňazí, čo potvrdila aj poškodená na hlavnom pojednávaní. Z toho potom vyplýva, že titulom nadobudnutia vlastníctva k uvedenému bytu, resp. k podielu na ňom, nemôže byť darovacia zmluva z 12. augusta 2008, pretože táto iba zastiera iný právny úkon - kúpnu zmluvu, ktorá robí spoluvlastníkom predmetného bytu aj jeho a tak v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka patril tento byt, resp. spoluvlastnícky podiel k nemu do bezpodielového vlastníctva manželov a mohol ho bez obmedzenia užívať a teda nemohol neoprávnene vniknúť do vlastného bytu.

Vychádzajúc z uvedeného obvinený tvrdí, že v jeho prípade nebola naplnená objektívna stránka

skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody, keďže sa nedopustil „neoprávneného vniknutia“ do bytu poškodenej nakoľko aj on, či už ako A) vlastník uvedeného bytu alebo B) manžel poškodenej mal právo do uvedeného bytu hocikedy bez súhlasu poškodenej vstúpiť a aj ho užívať. Z týchto dôvodov nie je daná ani subjektívna stránka, pretože nemohol chcieť, ani nemohol vedieť, že svojim konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a ani s tým nemohol byť uzročený pre prípad, že by takéto porušenie alebo ohrozenie mohol spôsobiť.

Napokon dovolateľ namieta, že rozsudok prvostupňového súdu a ani uznesenie odvolacieho súdu sa vôbec nevyrovnali s obhajobou odsúdeného, nie je z nich vôbec jasné z akých úvah vychádzali pri hodnotení dôkazov, právne argumenty obhajoby nie sú v týchto rozhodnutiach vôbec spomenuté a oba sudy sa s nimi nevyrovnali, čím tieto rozhodnutia urobili arbitrárnymi. Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie sa považuje i nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

V podstate z týchto dôvodov obvinený Y. V. prostredníctvom obhajcu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. v neprospech obvineného, zrušil aj rozsudok okresného súdu a ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že skutkové zistenia vychádzajúce z dokazovania vykonaného okresným súdom, podľa ktorých obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, poskytli spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukázaním na § 138 písm. d/ Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák.

Zároveň vyslovil názor, že ustanovením § 194 Tr. zák. je chránený užívateľ obydlia proti komukoľvek. Podľa prokurátora pritom nezáleží na tom, či osoba, o ktorej obydľie ide, je jeho vlastníkom, nájomcom, držiteľom, užívateľom a pod. Rozhodujúce je, či v dobe spáchania skutku obydľie užíval obvinený alebo niekto iný. Prokurátor nesúhlasí s názorom obvineného, že v danom prípade nebola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody, keďže svojim konaním sa nedopustil „neoprávneného vniknutia“ do bytu poškodenej, nakoľko mal ako jej manžel užívacie právo k bytu a teda právo vstúpiť a užívať predmetnú nehnuteľnosť. Poukázal pritom na to, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že byt č. XX, do ktorého obvinený vnikol spôsobom popísaným v skutkovej vete rozsudku, ktorý svedčí o jeho neoprávnenosti, užívala v čase skutku výlučne poškodená, s ktorou bol v rozvodovom konaní, pričom obvinený pri svojom výsluchu uviedol, že býva v dome na T. W.. X v L. T. a na tejto adrese mal v čase skutku trvalý pobyt nielen obvinený, ale aj poškodená. Z povinnosti manželov žiť spoločne nemožno podľa prokurátora vyvodzovať nemožnosť jedného z manželov presťahovať sa zo spoločne užíwanej nehnuteľnosti do inej nehnuteľnosti. V takom prípade sa manžel nemôže protiprávnym konaním domáhať vstupu do tohto obydlia, ani práva takéto obydľie užívať.

Z uvedeného podľa prokurátora vyplýva, že obvinený v čase spáchania skutku nebol užívateľom daného bytu, nakoľko nešlo o spoločne užívanú nehnuteľnosť. Zároveň zdôraznil, že vykonanými listinnými dôkazmi bolo vyvrátené tvrdenie obvineného, že je spoluvlastníkom uvedeného bytu.

Pokiaľ ide o námietku nenaplnenia subjektívnej stránky trestného činu poukázal prokurátor na ustálenú prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako dovolacieho súdu, podľa ktorej motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale sa prejavujú navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu. Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nepripúšťa.

K námietke arbitrárnosti rozhodnutí prokurátor uviedol, že tieto spĺňajú parametre zákonnosti a ústavnosti podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy i podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Z rozhodnutia okresného súdu je zrejmé, aké dôkazy vo vzťahu k vine obvineného vzal do úvahy, vysvetlil akým spôsobom vyhodnotil dôkazy a k akým záverom dospel. Rovnako odvolací krajský súd dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Z týchto dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poškodená Y. V. v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného prostredníctvom splnomocnenca v prvom rade uviedla, že krajský súd správne posúdil otázku vlastníctva bytu, do ktorého mal obžalovaný neoprávnene vniknúť. Zdôraznila pritom, že aj v čase rozhodovania krajského súdu bola v katastri nehnuteľností vedená ako výlučný vlastník predmetného bytu. Zároveň poukázala na to, že po rozvede došlo k vyporiadaniu ich bezpodielového vlastníctva dohodou, v ktorej je uvedené, že byt na V. ul. č. XX/XX, L. T. nadobudla darovaním do výlučného vlastníctva.

Okrem toho poškodená tvrdí, že otázka vlastníctva tohto bytu je irelevantná, keďže objektom trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 Tr. zák. je domová sloboda. Podľa poškodenej uvedené ustanovenie nechráni len tie osoby, ktoré majú vlastnícke právo k bytu alebo domu, ale chráni domovú slobodu ako takú, vrátane tých osôb, ktoré v danom byte alebo dome len bývajú. Zákon chráni domovú slobodu užívateľa domu alebo bytu a to proti komukoľvek, teda aj proti vlastníkovi. V nadväznosti na to poukazuje poškodená na to, že v predmetnom byte bývala len ona s dcérou, nikdy tam nebýval jej bývalý manžel, pričom predtým spoločne bývali v dome na T. W..

Ďalej uvádza, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, na ktoré obvinený poukazuje v dovolaní, sa týka skutkovo odlišnej veci, pričom opakuje, že obvinený v čase spáchania skutku uvedený byt neužíval a ani v daný deň neprišiel do bytu s úmyslom ho užívať, ale prišiel pod vplyvom alkoholu a násilne sa pokúšal dostať do bytu, v ktorom bývala, vydával sa pritom za príslušníka Policajného zboru a následne ju aj fyzicky napadol.

V podstate z týchto dôvodov poškodená navrhla dovolanie obvineného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným Y. V. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a/ až n/ Tr. por. vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení

a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zjavne skutkovú povahu majú námietky dovolateľa, na ktorých základe tvrdí, že sa nedopustil „neoprávneného vniknutia“ do bytu poškodenej, nakoľko aj on bol jeho vlastníkom. Ich podstata totiž spočíva v nestotožnení sa so skutkovým záverom okresného súdu, že výlučným vlastníkom predmetného bytu bola poškodená, ktorý si osvojil aj krajský súd a ktorý je v popise skutku vyjadrený slovami „...po príchode k vchodovým dverám bytu jeho manželky...“. Treba pritom zdôrazniť, že podľa § 371 ods. 1 písm. i/, veta za bodkočiarkou Tr. por., dovolací súd nemôže správnosť a úplnosť zisteného skutku skúmať ani meniť a námietky tejto povahy sú uplatniteľné iba v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., kedy je osobu oprávnenou na podanie dovolania výlučne minister spravodlivosti. Z tohto vyplýva, že tieto námietky vecne nezodpovedajú uplatnenému dovolaciemu dôvodu a preto sa nimi dovolací súd nezaoberal (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Navyše teba prisvedčiť prokurátorovi aj poškodenej v tom smere, že otázka vlastníctva predmetného bytu nie je v tejto veci z pohľadu správneho právneho posúdenia skutku vôbec podstatná.

Trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. spácha kto neoprávnene vnikne do obydľia iného alebo tam neoprávnene zotrúva. Obydlím iného sa pritom rozumie dom, byt alebo iný priestor slúžiaci na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacim, ak sú ako súčasť obydľia uzavreté, inej osoby, než páchatelia (§ 122 ods. 5 Tr. zák.). Rozhodujúcim je teda to, kto konkrétne obydlie v čase činu reálne užíva (má v ňom svoju domácnosť a súkromie) a nie právny vzťah k takémuto priestoru (porovnaj R 51/1973). Oprávnený užívateľ obydľia je totiž chránený aj proti jeho vlastníkovi.

So zreteľom na uvedené je kľúčovým z napadnutých rozhodnutí vyplývajúci skutkový záver, že obvinený v čase skutku nebyval v byte na V. ul. č. XX/XX v L. T., ale v tomto bývala jeho vlastníčka poškodená Y. V. - v tom čase manželka obvineného, s ktorou bol v rozvodovom konaní. Preto ak obvinený vošiel do chodby tohto bytu napriek výzve poškodenej, aby odišiel, a potom čo zatlačením na dvere prekonal jej odpor, neoprávnene vnikol do obydľia poškodenej, čím naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a § 139 písm. c/ Tr. zák. Skutočnosť, že obvinený vošiel do bytu poškodenej napriek jej nesúhlasu a po prekonaní jej odporu, zároveň dostatočne skutkovo vyjadruje jeho zavinenie vo forme priameho úmyslu a to aj vo vzťahu k tomu, že konal neoprávnene, t. j. bez súhlasu tam bývajúcej osoby.

Nesprávnym je pritom tvrdenie obvineného, že ako manžel poškodenej mal právo do uvedeného bytu hocikedy bez jej súhlasu vstúpiť a aj ho užívať. Ani z ustanovenia § 18 veta druhá zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého sú manželia povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie a ani z iného zákonného ustanovenia totiž nevyplýva neobmedzené právo jedného z manželov užívať akýkoľvek (každý) byt, resp. iný druh obydľia (ďalej len „byt“), ktorého vlastníkom je druhý z manželov. Existencia rodinnoprávneho vzťahu zakladá právo manžela bývať v byte, ktorý patrí druhému z manželov, len vtedy, ak ide o spoločnú domácnosť rodiny založenej manželstvom. Z tohto pohľadu je rozhodujúcim to, že v byte na V. ul. č. XX/XX v L. T. nemali obvinený a poškodená v čase skutku (ale ani predtým) spoločnú domácnosť, ale túto mali v rodinnom dome na T. W. XXX/X, v ktorom obvinený, ktorý je jeho spoluvlastníkom, stále býva, pričom poškodená ju ešte pred rozvodom trvalo opustila.

V tejto súvislosti najvyšší súd pre úplnosť dodáva, že dôsledné uplatnenie dovolateľom prezentovaného

názoru by v praxi viedlo k absurdnému a z pohľadu práva neudržateľnému výkladu, keď aj v prípade, že jeden z manželov opustí spoločnú domácnosť v dôsledku násilného konania (či už fyzického alebo psychického) druhého z manželov, ten by bol až do rozvodu manželstva oprávnený užívať nové obydlie manžela, pre ktorého sa stalo ďalšie spolužitie neznesiteľné do takej miery, že opustil spoločnú domácnosť.

Pokiaľ obvinený na podporu svojej argumentácie poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo 7. júna 2006, sp. zn. 26Cdo/1544/2005, treba uviesť, že v tomto rozhodnutí je riešená otázka zabezpečenia bytovej náhrady pre rozvedeného manžela, ktorý nemá inú možnosť bývania a ktorý po zániku manželstva rozvodom zostal bývať v dome vo vlastníctve druhého z manželov. Skutkovo teda ide o úplne inú situáciu a dôvodenie týmto rozhodnutím je v posudzovanej veci nenáležité.

Napokon mimo uplatnený dovolací dôvod stoja aj námietky obvineného smerujúce voči odôvodneniam napadnutých rozhodnutí. Odhliadnuc od toho, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Tr. por.), nemožno napadnuté rozhodnutia - aj so zreteľom na vyššie uvedené - považovať za svojvoľné, pričom obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom strany trestného konania pred súdom.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že dovolanie obvineného Y. V. podľa § 382 ods. 1 písm. c/ Tr. por. bez preskúmania veci na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.